

ΌΤΙ ΕΠΕΣΕ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΑΛΟ ΜΟΥ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΜΕΣΑ ΜΟΥ ΤΟΣΟ ΒΑΘΙΑ

Απόσπασμα από το βιβλίο Αναφορά στο Γκρέκο του Νίκου Καζαντζάκη

Μαλακό το μυαλό του παιδιού , τρυφερή η σάρκα του ,ο ήλιος ,το φεγγάρι η βροχή ο αγέρας σιωπή, όλα πέφτουν απάνω του, ζύμη αφράτη είναι και το ζυμώνουν. Το παιδί ρουφάει τον κόσμο με απληστία ,τον δέχεται στο σπλάχνο του ,τον αφομοιώνω και τον κάνει παιδί.

Θυμούμαι καθόμουν συχνά στο κατώφλι του σπιτιού μας, έλαμπε ο ήλιος , κυνηγιούνταν ο αγέρας σ' ένα μεγάλο σπίτι στη γειτονιά πατούσαν σταφύλια, μοίραζε ο κόσμος μούστο κι εγώ σφαλνούσα τα μάτια ευτυχισμένος , άπλωνα τις φούχτες και περίμενα κι αυτός σαν και εμένα και μου 'βαζε στα χέρια τα παιχνίδια του τον ήλιο, το φεγγάρι, τον άνεμο. «Χάρισμα σου, μου 'λεγε χάρισμα σου, παίξε μαζί τους εγώ έχω κι άλλα». Άνοιγα τα μάτια, ο Θεός εξαφανιζόταν μα απόμεναν στα χέρια μου τα παιχνίδια του.

ΑΡΓΥΡΗΣ